

นิทานเวตาลเรื่องที่ 6

นำเสนอเมื่อ : 21 พ.ย. 2552

นิทานเวตาล เรื่องที่ 6

พระราชชาติวิกรมเสนเสด็จกลับไปยังต้นโอศก
จับตัวเวตาลพาตบาศเสด็จมุ่งหน้าไปยังสุสานที่นัดพบกับโยคีศานติศีล ระหว่างที่เดินทางมาในความเงียบครู่หนึ่ง
เวตาลก็เอ่ยขึ้นมา "อารยบุตร ข้าสึงเกตุดูพระองค์ก็เป็นคนฉลาดและกลาหาญมีน้อย ข้าซักจะรักพระองค์แลวลี
ฉะนั้นข้าจะเลาหนีทนายไพร่ฟงเลนเพลิน ๆ ลักเรื่องหนึ่ง โปรดทรงสดับเถิด"

ในอดีตกาลมีพระราชผู้มีพระนามบันลือในพิภพองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า พระเจ้ายศเกตุ ครองราชสมบัติ ณ นครโสภาวดี
และในนครนี้เอง มีเทวาลัยของพระเคารี(ผู้มีผิวสีเหลืองอ่อน หรือสีนวล เป็นชื่อของพระอมมาเหสีพระศิวะปางใจดี)
ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของเทวาลัย มีทะเลสาบอันงดงามชื่อ เคารีตีระตะ(ฝั่งน้ำ
หมายถึงเทวาลัยริมหน้าอันเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของผู้จาริกแสวงบุญ) และทุก ๆ ปีจะมีการฉลองในวันขึ้นสิบสี่ค่ำเดือนอาษาณะ (เดือน ๘
ตกราวเดือนกรกฎาคม)จะมีผู้คนทั่วทุกมุมโลกเดินทางมาสรรเสริญกันที่นี้เป็นประจำ

ครั้งหนึ่งในวันดังกล่าวนี้ มีชายคนหนึ่งชื่อธนวละ เดินทางมาจากแคว้นพรหมสถล เขาได้เห็นสาวงามผู้หนึ่งชื่อมัทนสุนทรี
บุตรของชายชื่อศุทธภฏ มีเรือนร่างเจิดโฉมราวอัปสรสวรรค์ กำลังเล่นน้ำอยู่ในบึงนั้น
หัวใจเขาก็ถูกนางยัดแน่นราวพระจันทร์ถูกเงาราหูเขาเบียดบัง เขาพยายามสืบถามจนรู้ว่านางชื่ออะไร และอยู่ในตระกูลอะไร
จากนั้นเขาก็เดินทางกลับบ้าน มีแต่ความหลงใหลในตัวนางอย่างไร้ทางเวน เขาคิดถึงนางจนกินไม่ไดนอนไม่หลับ
ในที่สุดเมื่อถูกมารดาซักไซ้บ่อย ๆ เขาก็จำใจยอมเผยความจริงว่าเขาหลังรักนางมัทนสุนทรี และปรารถนานางแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น
นางได้ฟังก็เลาให้สามีของนางชื่อวิมลลูฟงโดยตลอด ผู้เป็นบิดาได้ทราบเรื่องก็เข้ามาหา
แลเห็นลูกรักตกอยู่ในภาพเศราโศกท้อแท้เขนนนั้นก็กล่าวว

"ลูกของพ่อ ไฉนจึงเป็นทุกข์เป็นร้อนเช่นนี้ เรื่องนี้ไม่เห็นจะยากเย็นอะไรเลย ศุทธภฏจะต้องให้ลูกสาวเขาแต่งงานกับลูกแน่ ๆ
ถ้าพ่อไปเจรจาต่อเขาด้วยตนเอง ทั้งนี้ก็เพราะพ่อกับเขาดังก็มีฐานะเท่าเทียมกันทั้งทรัพย์สินและกิจการงาน
พอรู้จักเขาและเขาก็รู้จักพ่อดี เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ไม่ยากเลยในการที่จะไปพูดกับเขา"

เมื่อปลอบโยนบุตรชายดังนี้แล้ว วิมลก็คะยั้นคะยอให้บริโศกข้าวน้ำตามปกติ
และในวันรุ่งขึ้นเขาก็พาลูกชายไปยังบ้านของศุทธภฏ เจราสูขบุตรสาวของเจ้าของบ้านให้แก่บุตรชายของตน
ศุทธภฏก็ยินดีที่จะยกนางให้โดยมิตรีไมตรี และเตรียมหาฤกษ์ยามดีไว้เรียบร้อยแล้ว
ครั้นได้เวลาอันเป็นมงคลก็จัดการแต่งงานนางมัทนสุนทรีกับหนุมธนวละ เมื่อชายหนุ่มได้นางมาเป็นคู่ครองสมใจนึกแล้ว
ต่อมามิชาก็พานางเดินทางกลับมาอยู่บ้านบิดาของตนด้วยความสุข และนางมัทนสุนทรีก็เช่นเดียวกัน นางรักสามีตั้งแต่พบครั้งแรก
จึงยินดียอมเป็นภรรยาของเขาโดยไม่มีข้อเกียงงอนดวยประการใด ๆ

วันหนึ่งขณะที่ชายหนุ่มมีความสุขด้วยครอบครัวของตนที่บ้าน พลันน้องเมียของนางมัทนสุนทรีก็เดินทางมาเยี่ยมที่บ้าน
ทุกคนต่างก็ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี นางมัทนสุนทรีนั้นหวังเข้ามาสวมกอดน้องชายของนางด้วยความดีใจ
พลางได้ถามสารทุกข์สุกดิบกันด้วยความคิดถึง หลังจากที่ชายหนุ่มได้พักผ่อนชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้ว เขาก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า

"บิดาของข้าให้มาเชิญนางมัทนสุนทรกับลูกชายไปยังบ้านของเรา เนื่องด้วยทางบ้านกำลังทำพิธีฉลองพระพุทธรูปเทวี"

เมื่อได้ยินดังนั้น บรรดาญาติพี่น้องของฝ่ายชายก็เห็นสมควรด้วย และเลี้ยงดูปู่เสื่อชายหนุ่มในวันนั้นอย่างเต็มที่ด้วยโภชนาหารและสุราเมรัยครบถ้วน

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ธนวลจะออกเดินทางไปบ้านพ่อตาพร้อมด้วยนางมัทนสุนทรและน้องชายของนาง ทั้งหมดมาถึงเมืองโสภณดี และเห็นมหาเทวาลัยของพระพุทธรูปอยู่ข้างหน้า จึงเดินเข้าไปไกลและกล่าวแก่ภรรยาและน้องชายของนางด้วยศรัทธาอันเปี่ยมล้นที่มีต่อพระเทวีว่า

"เราเข้าไปในวิหารของพระแม่เจ้ากันเถอะ"

เมื่อน้องชายของนางได้ฟังดังนั้น ก็กล่าวแก่พี่ชายด้วยอาการอดเอื่อนว่า "พวกเรามีตั้งสามคน จะเข้าไปในเทวาลัยมือเปล่าได้กระไร"

ธนวลจะจึงตัดบทว่า

"เอาเถอะ พี่จะเข้าไปก่อน แล้วเจ้าค่อยตามเข้าไปทีหลังก็แล้วกัน"

กล่าวจบเขาก็เข้าไปในเทวาลัย เพื่อถวายการสักการะ

เมื่อเขาเข้าไปแล้วก็กระทำอัญชลีต่อพระแม่เจ้า และกระทำสมาธิจิตเพ่งเฉพาะพระเทวีผู้มีลิลิแปดกร ถืออาวุธครบครันกำลังประหารมพิษสาธยาย พลันดวงจิตก็ทวมทนมด้วยแรงศรัทธาและภักดี ชายหนุ่มเขาไปหมอบแทบบัวบาทของนางซึ่งกำลังประทับทานพ (อสุรเจ้าพวกหนึ่งในนิทาน) ร่ายอยู่ และร่ำวกับตักอยู่ในหัตถ์แห่งชะตากรรมอันผู้ฝันมิได้ เขาก็กล่าวแก่ตัวเองว่า "คนทั้งหลายต่างก็ถวายพหุกรรมต่อพระเทวีด้วยสัจธรรมชีวิตต่าง ๆ ก็เราเองละ เมื่อแสวงหาวิมุติ(การเข้าถึงความหลุดพ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า) ในองค์พระแม่เจ้าแล้วจะรื้ออะไรเล่า ทำไมไม่สังเวทชีวิตของเราเพื่อพระองค์ด้วยใจภักดีแท้จริง"

หลังจากใคร่ครวญดังนี้แล้ว ธนวลก็หันมองไปมาแลเห็นดาบเล่มหนึ่งชูอยู่ข้างแท่นพระเทวี คงจะเป็นสมบัติของพญาริวกุญชรผู้ก่อนนำมาถวาย จึงหยิบดาบนั้นมาถือไว้ แล้วผูกผมเข้ากับเชือกกระบัง ยกดาบขึ้นฟันฉีระหอนกลิ้งลงบนพื้นทันที

ฝ่ายน้องภรรยาของธนวลจะคอยอยู่ข้างนอกเป็นเวลานานไม่เห็นพี่ชายกลับออกมา จึงเข้าไปตาม แลเห็นนอนกลิ้งฉีระหอนตกใจ บังเกิดความรู้สึกประหลาดใจเป็นลนพ และในทามกลางความอัศจรรย์ใจนั้นเอง ชายหนุ่มก็ตัดฉีระหอนของตนขาดจากวางด้วยดาบเล่มที่ไชประหารธนวลจะนั่นเอง

ฝ่ายนางมัทนสุนทร เห็นคนทั้งสองหายเข้าไปข้างในเทวาลัยช้านานก็ร้อนใจ ไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น จึงติดตามเข้าไปข้างใน และเห็นศพของสามีและน้องชายนอนกลิ้งอยู่ไรฉีระหอน ก็ตกใจแทบชีวิตจะออกจากวาง ร้องว่า

"ตายแล้ว เกิดอะไรขึ้นนี่ ข้าต้องถึงความฉิบหายแน่ ๆ"

